

ความเป็นมาของปัญหา

ภาษาเขียนนั้นเป็นเครื่องหมายแสดงถึงความก้าวหน้าของมนุษย์ในด้านสติปัญญา และเป็นบ่อเกิดแห่งความวัฒนาถาวรทางศิลปวิทยาการของโลก อุดม วโรत्म์ลิกชคิตต์^๑ กล่าวว่า "ตัวหนังสือที่ไซ้เขียนกันทุกวันนี้ ไม่ว่าจะ เป็นแบบอักษรแทนเสียง แทนพยางค์หนึ่ง หรือแทนเสียงของสิ่งหนึ่งก็ตาม ถือว่าเป็นวิวัฒนาการที่คนประดิษฐ์ขึ้นหลังจากมีภาษาพูดแล้ว"^๒ ปรีชา ช่างขวัญเย็น^๓ กล่าวว่า "การเขียนคือ การถอดความคิดออกเป็นอักษร เปลี่ยนความคิดเป็นสัญลักษณ์"^๔ ดังนั้นถ้าหากเราเขียนผิด ความหมายของคำก็จะเปลี่ยนไป ผู้อ่านอาจเข้าใจความหมายไปคนละอย่างกับที่ผู้เขียนต้องการ หรืออาจไม่เข้าใจความหมายเลยก็ได้ ในหนังสือคำสอนวิชาภาษาไทยของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์^๕ ก็ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนสะกดคำไว้ว่า "เรื่องของการเขียนตัวสะกดเป็นเรื่องสำคัญมาก ต้องระมัดระวังเป็นที่สุด เพราะการสะกดผิดนอกจากจะผิดอักษรวิธีแล้ว ยังเป็นสื่อความหมายที่เข้าใจกันไม่ได้อีกด้วย" สุธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์^๖ กล่าวว่า "การเขียนหนังสือผิดนับว่าเป็นปัญหาใหญ่ที่ควรสนใจเป็นพิเศษ เพราะการเขียนหนังสือผิดเป็นเครื่องบ่งชี้ว่าผู้นั้นไม่สนใจในการใช้

^๑ อุดม วโรत्म์ลิกชคิตต์, ภาษาศาสตร์เบื้องต้น (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภา, ๒๕๑๔), หน้า ๑๐ - ๑๑.

^๒ ปรีชา ช่างขวัญเย็น, พื้นฐานของการใช้ภาษา (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๑๗), หน้า ๑๐.

^๓ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คำสอนวิชาภาษาไทย (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๑๖), หน้า ๕๕.

^๔ สุธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์, หลักภาษาไทย พิมพ์ครั้งที่ ๒ (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๑๖), หน้า ๒๕๐.

ภาษา ทุกคนย่อจะเขียนหนังสือผิดไม่มากนักน้อย แต่ทุกคนควรจะได้ระบักระวังให้ผิดน้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นได้" คำกล่าวนี้สอดคล้องกับความคิดของ เยอทรูด ฮิลเดเรท (Gertrude Hildreth)^๑ ซึ่งกล่าวว่า "ทุกคนควรที่จะเขียนสะกดคำให้ถูกต้องโดยปราศจากความรู้สึกว่าการเขียนนั้นเป็นสิ่งน่าเบื่อหน่าย และควรเขียนสะกดคำต่าง ๆ ใดด้วยความมั่นใจ"

การเขียนตัวสะกดคำต่าง ๆ ให้ถูกต้องตามแบบแผนนั้นจะต้องยึดพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานเป็นหลัก เพราะพจนานุกรมฉบับนี้มีจุดประสงค์จะให้ เป็นแบบแผนในเรื่องการสะกดการันต์ ก็มีข้อความในตอนหนึ่งกล่าวไว้ว่า"^๒... วัตถุประสงค์ของการทำพจนานุกรมเล่มนี้ ทางราชการต้องการให้เป็นแบบฉบับของการเขียนหนังสือไทยที่จะใช้ในราชการ..." ดังนั้นเราจึงควรมีความระมัดระวังในการเขียนสะกดการันต์คำต่าง ๆ ให้ถูกต้องตามพจนานุกรม พระยาอุปกิตศิลปสาร (นิ่ม กาญจนาชีวะ)^๓ ยังได้กล่าวไว้ว่า "การเขียนหนังสือและใช้อักษรให้ถูกต้องตามแบบแผนที่ท่านนิยมใช้กันนั้นต้องอาศัยความสังเกต ความจำเป็นหลัก" เราจึงเห็นได้ว่าการจะเป็นผู้ที่มีความสามารถในการเขียนสะกดคำได้ก็เพียงใดนั้น ก็ย่อมจะต้องเป็นผู้ที่มีความจำและการสังเกตดี ทั้งนี้เพราะคำในภาษานั้นมีอยู่เป็นจำนวนมากที่มีเสียงเหมือนกัน แต่ในด้านของความหมายนั้นแตกต่างกันไป

^๑ Gertrude Hildreth, Teaching Spelling (New York: Henry Hold and Company, 1955), p. 2.

^๒ ราชบัณฑิตยสถาน, พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช ๒๕๔๓ พิมพ์ครั้งที่ ๘ (พระนคร: โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม, ๒๕๐๘), หน้า จ.

^๓ พระยาอุปกิตศิลปสาร, "อักษรวิธี" หลักภาษาไทย (พระนคร: ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๑๑), หน้า ๔๓.

เออร์เนสต์ ฮอร์น (Ernest Horn) ^๑ กล่าวว่า "มีคำอยู่หลายคำที่มีหลายความหมาย เมื่อไม่ทราบความหมายของคำใด นักเรียนก็ควรจะใช้พจนานุกรมหาความหมาย"

ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีลักษณะเฉพาะตัว ผิดแปลกไปจากภาษาอื่น เช่น พยัญชนะมี ๔๔ ตัวแต่มี ๒๑ เสียง (ถ้านับเสียง อ) เสียงของพยัญชนะที่ซ้ำกันจึงมีอยู่มาก ทำให้คำในภาษาไทยมีเสียงซ้ำกันทั้ง ๆ ที่เขียนสะกดต่างกัน ความหมายต่างกัน จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้เราเขียนคำต่าง ๆ ผิดไต่มา เพราะขณะที่เขียนนั้นเราอาจไม่ทราบความหมายที่แท้จริงของคำเหล่านั้น! ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการเรียนการสอนการใช้ภาษาจึงต้องพยายามหาวิธีที่จะช่วยให้นักเรียนเขียนสะกดคำได้ถูกต้องตามอักขรวิธี ปอล อาร์ แฮนนา (Paul R Hanna) ^๒ ใ้กล่าววว่า "การสะกดตัวอักษรนั้นเป็นสิ่งที่หลักเกณฑ์ในการที่เราจะวางแนวความคิด" ในหนังสือคำสอนวิชาภาษาไทยของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ^๓ ได้อธิบายถึงเรื่องของตัวสะกดที่เรามักจะเขียนผิดไว้ดังนี้

๑. รูปวรรณยุกต์ เนื่องจากเสียงสูงต่ำของคำภาษาไทยแสดงความหมายของคำ การกำกับรูปวรรณยุกต์จึงเป็นสิ่งสำคัญ ถ้ารูปวรรณยุกต์ผิดไปแล้ว นอกจากจะทำให้เสียงของคำผิดไป ยังทำให้ความหมายของคำผิดไปด้วย

๒. ตัวสะกด ร, ล บางคนเขียนตามเสียงที่พูดไม่ชัด ทำให้การสะกดเสียง ร, ล และอักษรควบกล้ำผิดไปด้วย การสะกดผิดทำให้ผิดความหมาย และขาดความไพเราะ

^๑ Ernest Horn, Spelling We Use, grade 6 (New York: J.B. Lippincott Company, 1950), p. 73.

^๒ Paul R. Hanna, Spelling: Structure and Strategies (Boston: Houghton Mifflin Company, 1971), p. 3.

^๓ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คำสอนวิชาภาษาไทย, หน้า ๕๕.

๓. อักษรควบกล้ำ การสะกดอักษรควบกล้ำ ก็ทำให้ความหมายผิดไป

๔. คำพ้องเสียง ในภาษาไทยมีคำพ้องเสียงอยู่มาก ถ้าตัวสะกดต่างกัน ความหมายจะต่างกันไปไกล

ศุทธีวรงค์ พงศ์ไพบุลย์^๑ ยังได้ให้ข้อสันนิษฐานถึงสาเหตุของการที่เรามักจะเขียน สะกดคำผิดไว้ดังนี้

๑. คำในภาษามีเสียงตรงกันมาก แต่การสะกดการันต์ต่างกัน และมีความหมาย ต่างกัน เมื่อเขียนเช่นนี้อาจทำให้เกิดในเรื่องสะกดการันต์ได้ง่าย ถ้าหากจำแต่เสียงโดยไม่ พิจารณาถึงความหมายเฉพาะของคำ

๒. เขียนผิดเพราะใช้แนวเทียบผิด คำบางคำเมื่อจะเขียนเราไม่มั่นใจ เรามัก จะนึกเทียบเคียงกับคำอื่น ๆ ซึ่งเคยรู้มาแล้วอย่างดี วิธีการเช่นนี้ เป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้เขียน หนังสือผิด

๓. เขียนผิดเพราะออกเสียงผิด บางคำออกเสียงไม่ชัด ทำให้คิดเป็นนิสัย เมื่อเขียนจึงผิดถวบ

๔. เขียนผิดเพราะมีประสบการณ์ผิด คือเคยเห็นคำนั้นมาจนชิน และเป็นคำที่ ใช้ผิดเสมอจนจำได้คึกคก

๕. เขียนผิดเพราะไม่รู้หลักภาษา

ผู้วิจัยมีความเห็นว่าสาเหตุดังกล่าวข้างตน เป็นสิ่งทำให้นักเรียนมีความยุ่งยากใน การเขียนสะกดคำ คราบาคิที่มนุษย์เรายังมีการติดคอซึ่งกันและกันอยู่ การใช้ภาษาเขียนก็ย่อม จะต้องมีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าวิธีการสื่อสารภาษาคนอื่น ๆ สำหรับภาษาไทยนั้นได้ถูก กำหนดขึ้นให้เข็นวิชาบังคับกับที่นักเรียนจะต้องศึกษาเล่าเรียน เพราะภาษาไทยนั้นเป็นภาษา

^๑ ศุทธีวรงค์ พงศ์ไพบุลย์, หลักภาษาไทย, หน้า ๒๙๐ - ๒๙๘.

ประจำชาติ เป็นสิ่งที่ทุกคนจะต้องช่วยกันรักษาและเชิดชูไว้ วิชาอื่น ๆ นอกเหนือจากภาษาไทยแล้ว นักเรียนก็จะต้องอาศัยภาษาไทยเป็นพื้นฐานในการเรียนทั้งสิ้น

ในปัจจุบันนี้เรามักจะพบว่าคนไทยมักจะเขียนหนังสือผิดกันมาก บางคนก็เขียนหนังสือตก ๆ ตอน ๆ ทำให้คุณค่าในทางภาษาค่อยลงไป ทั้งนี้เพราะไม่เห็นความสำคัญของภาษานั้นเอง พระยาอนุমানราชชน^๑ ได้กล่าวว่า "ภาษาเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับตัวเรามากที่สุด เราคุ้นเคยกับภาษาเพราะใช้กันอยู่ทุกวัน เเท่ ๆ กับเรื่องกิน เติมนั่งนอน เราจึงไม่มีใครนึกถึงเรื่องภาษาว่ามีความสำคัญแก่เราอย่างไร" ผู้วิจัยก็ได้ประสบมากับตนเองว่า นักเรียนสมัยนี้นักเขียนหนังสือผิดกันมาก คำง่าย ๆ บางคำซึ่งไม่น่าจะเขียนผิดก็ยังไม่เขียนผิดได้ บางคนเขียนสระและวรรณยุกต์เคลื่อนที่จนคิดเป็นนิสัยแต่ก็ยังมีนักเรียนอีกเป็นจำนวนมากที่มีความเคร่งครัดในเรื่องของการเขียนสะกดคำ ซึ่งนับว่าเป็นสิ่งที่ดี

ความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนนั้นย่อมจะแตกต่างกันตามสภาพของแต่ละบุคคล และสภาพแวดล้อม ผู้วิจัยมีความเห็นว่าการศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดคำและเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นเดียวกันแต่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ต่างกันนั้นเป็นเรื่องที่น่าสนใจมาก อีกทั้งยังจะเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงการเรียนการสอน การใช้ภาษาไทยด้วย ดังนั้นจึงควรจะได้มีการศึกษาค้นคว้าให้กว้างขวางยิ่งขึ้น เพื่อที่จะได้ทราบว่านักเรียนที่ศึกษาเล่าเรียนอยู่ในสถานที่ที่มีสภาพแวดล้อมแตกต่างกันนั้น มีความสามารถในการเขียนสะกดคำแตกต่างกันมากน้อยเพียงใด คนโดยทั่วไปอาจคาดคะเนว่านักเรียนที่อยู่ในกรุงเทพมหานครนั้นเป็นผู้ที่ได้เปรียบกว่านักเรียนที่อยู่ในต่างจังหวัด เพราะได้พบเห็นสิ่งต่าง ๆ มากกว่า มีประสบการณ์ที่กว้างขวาง มีสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ มากมาย อาจมีความสามารถในการเขียนสะกดคำที่สูงกว่า การคาดคะเนดังกล่าวนี้อาจจะผิดหรือถูกก็ได้ เพื่อพิสูจน์ความจริงในเรื่องนี้ให้ปรากฏ

^๑ พระยาอนุমানราชชน, นิรุกติศาสตร์ พิมพ์ครั้งที่ ๒ (กรุงเทพมหานคร: เจริญรัตน์การพิมพ์, ๒๕๑๗), หน้า ๓.

แน่นอน ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาเรื่องนี้ และคิดว่าจะมีส่วนช่วยในการปรับปรุงการเรียนการสอนและการเขียนสะกดคำในภาษาไทยให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนตัวสะกดคำในระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่งในกรุงเทพมหานครและในเขตการศึกษาหนึ่ง
๒. เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนตัวสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่งในกรุงเทพมหานครและในเขตการศึกษาหนึ่ง

ขอบเขตการวิจัย

ผู้วิจัยจะศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนตัวสะกดคำในระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่งในกรุงเทพมหานคร และในเขตการศึกษาหนึ่งเท่านั้น จะศึกษาเฉพาะนักเรียนที่กำลังเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่งภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ ของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในกรุงเทพมหานครและในเขตการศึกษาหนึ่ง นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรในกรุงเทพมหานคร มีจำนวน ๔๑๖ คน เป็นนักเรียนชาย ๒๐๘ คน นักเรียนหญิง ๒๐๘ คน ในเขตการศึกษาหนึ่งมีจำนวน ๔๐๓ คน เป็นนักเรียนชาย ๒๐๕ คน นักเรียนหญิง ๑๙๘ คน รวมนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ๘๑๙ คน

ข้อตกลงเบื้องต้นในการวิจัย

๑. ผู้วิจัยถือว่า คำตอบที่นักเรียนตอบนั้นมาจากความสามารถที่แท้จริง
๒. ผลของการวิจัยครั้งนี้ถือการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทดสอบเป็นสำคัญ
๓. ผู้วิจัยศึกษาเฉพาะความสามารถในการเขียนสะกดคำเพียงอย่างเดียว

คำจำกัดความของคำที่ใช้ในการวิจัย

๑. ความสามารถในการเขียนตัวสะกดการันต์ หมายถึง ความสามารถในการเขียนหรือเข้าใจถึงการเรียงกันของพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ได้อย่างถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช ๒๕๕๓ ในการเขียนตอบคำถามต่าง ๆ ของแบบทดสอบ
๒. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ หมายถึง นักเรียนทั้งชายหญิงจำนวน ๘๑๕ คนที่กำลังเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๒ ของโรงเรียนรัฐบาลในกรุงเทพมหานครและในเขตการศึกษาหนึ่ง
๓. โรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษาหนึ่ง หมายถึง โรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดนนทบุรี ปทุมธานี นครปฐม สมุทรสาคร และสมุทรปราการ

ประโยชน์ของการวิจัย

๑. เป็นแนวทางสำหรับผู้ที่สร้างแบบเรียนและแบบฝึกหัดในการเขียนตัวสะกดการันต์ให้ถูกต้อง
๒. เป็นแนวทางสำหรับครูในการปรับปรุงการเรียนการสอน การเขียนตัวสะกดการันต์ให้ถูกต้อง
๓. เป็นแนวทางสำหรับผู้ที่ศึกษาคนควาและเปรียบเทียบเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนตัวสะกดการันต์ของนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ
๔. เป็นแนวทางในการวิจัยต่อไป

สมมุติฐานในการวิจัย

๑. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ในกรุงเทพมหานครมีความสามารถในการเขียนตัวสะกดการันต์สูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ในเขตการศึกษาหนึ่ง
๒. นักเรียนหญิงมีความสามารถในการเขียนตัวสะกดการันต์สูงกว่านักเรียนชาย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

๑. แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยอาศัยแนวจากแบบทดสอบต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับ การเขียนตัวสะกดการันต์

๒. ลักษณะของแบบทดสอบแบ่งเป็น ๒ ตอน ตอนที่ ๑ มี ๕๐ ข้อ ตอนที่ ๒ มี ๓๐ ข้อ

ตอนที่ ๑ เป็นแบบทดสอบที่ให้นักเรียนเลือกคำที่เขียนสะกดถูกต้องที่สุดเพียง ๑ คำจากจำนวนตัวเลือก ๔ ตัวเลือก โดยขอทดสอบแต่ละข้อจะให้คำแปลหรือความหมายของ คำว่า

ตอนที่ ๒ เป็นแบบทดสอบที่ให้คำซึ่งยังไม่สมบูรณ์ไว้ พร้อมทั้งให้คำแปลหรือความ หมายของคำไว้คอยให้นักเรียนพิจารณาและเลือกคำตอบที่คิดว่าเมื่อนำมาเติมแล้วจะทำให้ คำนั้นสมบูรณ์ และถูกต้องเพียง ๑ คำตอบ จากจำนวนตัวเลือก ๔ ตัวเลือก

วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล

๑. ผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีแบ่งเป็นพวกหรือชั้น (Stratified random sampling) แล้วจึงสุ่มตัวอย่างโดยวิธีจับฉลาก สำหรับในกรุงเทพมหานครได้ตัวแทนโรงเรียน ๑๐ โรงเรียน เป็นโรงเรียนสหศึกษา ๖ โรงเรียน โรงเรียนชายล้วน ๒ โรงเรียน และโรงเรียนหญิงล้วน ๒ โรงเรียน ส่วนในเขตการศึกษาหนึ่งได้ตัวแทนโรงเรียน รัฐบาลจังหวัดละ ๒ โรงเรียน เป็นโรงเรียนสหศึกษา ๖ โรงเรียน โรงเรียนชายล้วน ๒ โรงเรียน และโรงเรียนหญิงล้วน ๒ โรงเรียน

๒. ผู้วิจัยได้นำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยไปติดต่อขอความร่วมมือจากผู้อำนวยการ และอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนต่าง ๆ ที่ได้เลือกสุ่มไว้ และติดต่อขอทดสอบนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ด้วยตนเองตามวันเวลาที่ทางโรงเรียนได้กำหนดไว้

วิธีวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมได้นั้นใช้วิธีทางสถิติต่าง ๆ คือ หาค่ามัธยเทศ (X) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และทดสอบค่า Z ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๑

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย